

Třetí rozhovor po internetu. Kdo se ptá? Kamzík (Vladislav Jech)
Kdo odpovídá? Péguy (Jiří Čejka)

K: Vážený bratře Péguy, zahajme další interview v pořadí třetí; bude na téma *dobří lidé ještě žijí.*

P: Souhlasím, bratře Kamzíku, ptej se.

K: V lidském životě dobří lidé sehrávají rozhodující pozitivní roli. Bylo tomu tak i u Tebe?

P: Ano, bylo. Mohu říci, že jsem potkal a poznal řadu dobrých lidí. Důležité bylo, že mne ovlivnili na celý život! Můj život byl složitý a nebyl bez problémů. Rád bych se pokusil vzpomenout na některé, kdy pozitivně do mého života zasáhli dobří lidé, z nichž některé jsem blíže znal, jiné jsem téměř neznal, ale kteří v podstatě cítili potřebu a zřejmě také nutnost reagovat a proto se rozhodli mi nezištně pomoci, a to i v takových případech, aniž já jsem to tušil. Uvědomuji si při pohledu zpět, že v některých případech šlo o zásadní pomoc, bez které jsem neměl šanci, a která výrazně pozitivně a dokonce i trvale zasáhla do mého života. Někdy šlo o skutečně trvalé zásadní ovlivnění, někdy jen o krátkodobou avšak významnou a podstatnou pomoc, jindy o svým způsobem významnou důležitou duchovní a duševní podporu a více méně nepostradatelnou iniciaci.

K: Opravdu by člověk jinak neměl šanci, než se nechat takto ovlivnit?

P: Ano, tak tomu opravdu bylo. Potvrzují to nejen moje životní zkušenosti, ale také mnozí moji mnohem více a hůře zkoušení a postižení přátelé. Uvedu příklady: O tom jsem přesvědčen a čím dál tím více si tuto skutečnost uvědomuji. Opravdu bych neměl šanci. I když někteří do mého života vstoupili jen krátkodobě, svým způsobem a svojí nezištnou pomocí mě ovlivnili na celý život, ačkoliv jsem některé ani blíže neznal a neměl jsem ani čas se s nimi blíže seznámit.

K: Prosím, jak konkrétně se ovlivnění projevilo v Tvém dalším životě?

P: Začnu svými studentskými léty. My jsme v Roudnici po komunistickém puči v roce 1948 založili protistátní skautsko-sokolskou skupinu, která vydávala protistátní letáky a jmenovala se Modrý meč. Měl jsem tenkrát před maturitou. Ještě jsem po maturitě po přijetí k vysokoškolskému studiu stihl úspěšně odstudovat 2,5 roku na Vysoké škole chemickotechnologického inženýrství ČVUT, když nás někdo udal. Dodnes nevíme a bohužel ani netušíme, kdo to byl. Následovalo vyšetřování a soud. Většina podobných případů byla souzena státním soudem, zatímco my jsme byli souzeni okresním soudem. Prokurátor mi tehdy řekl, že v případě státního soudu bych dostal osm let a nikoliv osm měsíců. Jako mukl jsem byl umístěn na libkovičském komandě a fáral jsem na hlubinném dole Kohinoor. Na komandě jsem se seznámil s teplickým skautem Jaroslavem. Znovu jsme se po řadě let setkali při obnově skautského hnutí v roce 1968. Mukl Jaroslav byl, jak vyprávěl, převelen do valdické věznice, kde shodou okolností poznal bývalého pracovníka ústecké StB, původem z Roudnice, který tam byl v té době vězněn. A ten mu vyprávěl, jak, když byl ve funkci na StB v Ústí n/L, pozitivně ovlivnil průběh vyšetřování protistátní činnosti, okresní soud a výši trestů pro několik mladíků z Roudnice, mezi kterými jsem byl

i já. Jak jsem se později dozvěděl, ten člověk byl před válkou národní demokrat či agrárník, po válce komunist, pak působil u ústeckého StB a nakonec skončil jako vězeň, ale neznám důvody jeho uvěznění. Osobně jsem ho neznal a nikdy jsem s ním nemluvil. Vyprávěl jsem o tom svému příteli a libkovickému spoluvězni, který skončil v leopoldovské věznici. Ten mi říkal, že v Leopoldově mluvil cítovský statkář o tom, že onen zmíněný původem roudničák ovlivnil nejen náš proces, ale především proces se Zelenou internacionálou. Proto byl v té souvislosti údajně vynesena jen jedna trest smrti?

K: Tyto Tvoje vzpomínky jsou opravdu strhující. Jaké bylo na dole Kohinoor celkové „ovzduší“?

P: Na dole Kohinoor jsme měli mladého slušného důlního (štajgra). V té době jsem pracoval jako pomocník přímo na plánu při těžbě uhlí. Byla to dost náročná a obtížná vyčerpávající práce. A náhle, když se jednou štajgr vrátil z krkonošské rekreace, jsem byl přemístěn k výsypu, což znamenalo podstatně lehčí práci. Důvody tohoto přeřazení jsem tehdy neznal. Teprve po létech jsem se setkal s jedním členem našeho skautského oddílu, který působil v Krkonoších jako lyžařský instruktor. Tam se seznámil s rekreačním se zmíněným štajgrem, slovo dalo slovo a výsledek se dostavil.

K: Takže pomoc Ti přicházela jaksi nečekaně a bez vysvětlení. Nicméně vše nasvědčuje tomu, že jsi potkával *dobré lidi – a nejen dobré lidi, bohužel*. Pokračovalo to i po návratu z vězení?

P: Ano, mohu to potvrdit dalšími událostmi. Když jsem se vrátil z vězení, setkal jsem se s roudnickým proslulým triumvirátem - bývalým ředitelem gymnázia a dvěma profesory, kteří mě uvítali jako hrdinu a velmi mě uznávali a respektovali. Samozřejmě jsem tím byl velmi potěšen. Po návratu z vězení jsem před válkou pracoval jako dělník při výstavbě papíren ve Štětí. Měl jsem velmi namáhavou práci, i když dobře placenou – sbíječkou jsem rozbíjel staré betonové desky. Ruce jsem měl stále od krve. Objevil mě tam stavbyvedoucí, také roudnický skaut, který mě okamžitě přeřadil k lehčí hodinově placené práci s tím, že je mu jasné, že mi nejde o peníze.

K: Je to tedy proto, že se vůči Tobě dobře zachovali skauti?

P: Nejen ti, našli se i jiní dobří lidé. Byl jsem spolu s dalšími u odvodu k PTP, kdy celá skupina pak byla odvedena na Slovensko ke zbrani. Sešel jsem se tam s řadou libkovických spoluvězňů. Na litoměřické vojenské správě tyto podklady zřejmě zůstaly zachovány, protože jsem byl po listopadu 1989 žádán, abych předložil doklady o svém působení v PTP. Ty jsem samozřejmě poskytnout nemohl, protože jsem u PTP nebyl. Neznám důvody, proč bylo mně a dalším brancům původní rozhodnutí o zařazení do PTP změněno a kým.

K: Ovšem s „minulostí“ ve vězení, i když politicky motivovaném, jsi to neměl lehké, že ano?

P: Po válce jsem nastoupil do kralupské Reagencie, jediné chemické továrny, která byla ochotna mě zaměstnat. Pracoval jsem tam ve výzkumu anorganické chemie a dostal jsem se tam do kontaktu s chemií uranu. V roce 1958 jsem se oženil. Na pracovišti jsem měl jako nedokončený vysokoškolák dobré badatelské výsledky, což se nelíbilo některým

mladším inženýrům, kteří ve mně viděli konkurenci. To se odrazilo i v mém hodnocení při politických prověrkách v roce 1958 v kralupské Reagencii. Musel jsem opustit výzkum a byl jsem přeřazen do výroby. Od druhé poloviny padesátých let dvacátého století jsem se začal intenzivně věnovat studiu sloučenin šestimocného uranu; nejprve poštou (poštovné jsem si platil) a mnohem později prostřednictvím internetu jsem kontaktoval špičkové odborníky respektive jejich pracoviště na celém světě a tak jsem získával potřebnou odbornou literaturu. Poštovné tehdy přece jen bylo docela levné, takže nebyl pro mě problém např. ony žádanky o separáty rozesílat. To bohužel některým mým vysokoškolsky vzdělaným spolupracovníkům vadilo, což se potom odrazilo k jejich vztahu ke mně.

K: Ale přesto jsi pokračoval v dálkovém studiu.

P: Vedení a složky továrny mi doporučily dálkové studium na VŠCHT. Protože jsem byl v roce 1951 vyloučen z politických důvodů ze studia na vysokých školách ČSR, byla tato cesta poněkud složitá. V Reagencii pracoval chemik, který se dobře znal s vedoucím dálkového studia na VŠCHT. Říkalo se o něm, že válku strávil v Casablance. Tento chemik mě vzal k panu profesorovi, kterému jsem podrobně vylíčil svůj osud a své záměry. Pan profesor mi pak řekl, že musím dostat doporučení z továrny, úspěšně absolvovat přijímací zkoušky k dálkovému studiu na VŠCHT, a budu-li přijat do prvního semestru, po zápisu mohu požádat o uznání zkoušek z předchozího studia. On že v takovém případě vybaví celou záležitost na ministerstvu školství. V podstatě vše proběhlo tímto způsobem.

K: Tak bylo vyhráno, což?

P: To vše skutečně proběhlo v pohodě, jenomže vedení továrny Reagencie jako součást politických prověrek v roce 1958 rozhodlo, že předloží návrh, abych byl znovu vyloučen ze studia. Našli se shodou okolností dva technici – vedoucí údržby a mistr ve výrobě, kteří se za mě postavili, a k vyloučení nedošlo. Možná to ovlivnila i skutečnost, že tehdejší ředitel Reagencie byl převeden do Kaznějova a nový ředitel měl asi jiné starosti. Ale výzkum jsem musel opustit a byl jsem přeřazen do provozu a tedy do výroby.

K: Takže opět zásah dobrých lidí!

P: Ano. V roce 1959 jsem přešel do roudnické Glazury s dohodou, že mi bude povoleno pokračovat v dálkovém studiu na VŠCHT. Začínal jsem jako dělník v provozu, později jsem pracoval jako mistr a konečně po dokončení dálkového studia jako výzkumný pracovník. Svým způsobem jsem v tom měl klid, protože vedení továrny a výzkumu jsem se nepletl do jejich zájmů a činností a tak je ani nezajímalo, co vedle svých pracovních povinností dělám. „Tajně“ jsem pracoval na výzkumu uhličitánů uranylu, což mi moji spolupracovníci z výroby umožňovali a občas mi i pomohli. Některé dílčí výsledky jsem i publikoval.

K: To je velmi zajímavé, jak to skutečně bylo v samotných pracovních kolektivech, kde byly jiné poměry než „mezi vedoucími kádry“.

P: Využil jsem politického uvolnění v druhé polovině šedesátých let, zažádal jsem o povolení kandidátských zkoušek, předložil jsem a obhájil kandidátskou disertační práci a

získal jsem titul kandidát technických věd. Měl jsem před obhajobou disertace jisté problémy se souhlasem tehdejšího ředitele Glazury a jeho podpisem doporučujícího hodnotícího posudku, protože vše spěchalo a ředitel podpis odkládal, nevím proč? Měl jsem opět štěstí, protože náměstkem ředitele byl můj spolužák z kvarty, který slovní střet mezi ředitelem a mnou zaregistroval, protože byl u toho, bleskově během několika minut vše vybavil včetně podpisů a razítek a já tak stihl termín. V atmosféře pražského jara byla i předepsaná kandidátská zkouška z marxismu, která byla součástí zkoušek, v podstatě formální, což osobně považuji za zcela zásadní a svým způsobem rozhodující. Nevím, nevím, jak by nebýt toho to se mnou dopadlo. Věděl jsem, že bych nebyl schopen se na tuto zkoušku připravit. Po obhajobě kandidátské práce se opět projevila zášť, závist a nenávist u některých technických pracovníků továrny. Příčinou byla skutečnost, že se někteří moji spolupracovníci radovali a mně vysmívali, protože udělení vědecké hodnosti kandidáta věd (CSc.) bylo v důsledku čekání na jmenování nové vědecké rady odloženo.

K: Avšak vědeckou hodnost jsi nakonec obdržel.

P: Ano. Když jsem pak vědeckou hodnost obdržel a bylo mi v důsledku toho zvýšeno zařazení a byl mi také zvýšen plat, závist a nenávist ožily a znovu se projevily a zažil jsem tvrdé osobní útoky zejména z pozice vysokoškoláků. Tehdy jsem projevil zájem o místo chemika v Národním muzeu, které Národní muzeum vyhlásilo, a ke svému velkému překvapení jsem byl přijat.

K: Opět zásah „shůry“?

P: V té souvislosti mě zaujalo jméno generálního ředitele Národního muzea, které mi připadalo nějak povědomé. V roce 1972 jsem byl tedy přijat do Národního muzea jako vedoucí výzkumné chemické laboratoře. Tím se mi otevřel prostor pro výzkum minerálů uranu a jeho syntetických analogů, který se stal mým nosným výzkumným programem. Když slavil generální ředitel narozeniny, vedoucí oddělení Přírodovědeckého, složky NM, mu přišli blahopřát. Já byl mezi nimi. Pan ředitel se obrátil ke mně a k mému překvapení řekl „Znal jsem Vašeho tatínka a měl jsem ho rád.“ A pak mi to došlo. Generální ředitel Národního muzea maturoval na roudnickém gymnáziu ve dvacátých letech, jeho i mě učil biologii a chemii stejný profesor, a svůj pozitivní vztah k Roudnici nad Labem si zachoval až do smrti.

K: To však vypadá jako „protekce“.

P: Dodnes si myslím, že mi můj před léty zesnulý otec (zemřel v roce 1956) pomohl k místu v Národním muzeu tím, že ho znal a vzpomínal na něj ředitel Národního muzea. Za celou dobu mého působení v Národním muzeu mi však nikdo ani slůvkem nenaznačil, že by šlo o protekci. Nikdy jsem nepátral, jak to bylo ve skutečnosti. Mluvil jsem o tom s ředitelem roudnické galerie moderního umění a tem mi vysvětlil, že pokud generální ředitel Národního muzea dobře znal mého otce, mohl v něm spatřit jistou záruku pro mne jako případného pracovníka Národního muzea.

K: Ty jsi však už nebyl mladík, a tak jsi musel „napínat síly“, že ano?

P: V každém případě se teprve v době, kdy jsem již byl v letech, začala rozvíjet moje vědecká kariéra. K jistým změnám došlo po pádu totality. Když byl vedoucí

antropologického oddělení a ředitel Přírodovědeckého muzea jmenován generálním ředitelem Národního muzea, byl jsem jmenován ředitelem Přírodovědeckého muzea Národního muzea. Bylo mi doporučeno, abych vypracoval a předložil disertační práci k udělení velkého doktorátu (DrSc.), což jsem ukončil obhajobou disertace před komisí jmenovanou AV ČR v roce 1994. Vědeckou hodnost *Doktora geologických věd* (DrSc.) mi udělila vědecká rada AV ČR a dekret mi podepsal skaut předseda AV ČR. Jistým paradoxem je, že mi k udělení velkého doktorátu nikdo z mých spolužáků z gymnázia neblahopřál. Nikdo se při našem setkání o tom ani slůvkem nezmínil, ačkoliv jsem já, osudem přece jen dost tvrdě postižený, se přece jen vědecky prosadit dokázal i díky pomoci dobrých lidí. Přiznám se, že jsem si z chování mých gymnazijních spolužáků odvodil mnohá ponaučení. Možná konstatovat, že můj osud nikoho z mých gymnazijních spolužáků nezajímalo. Bylo mi z toho dost smutno. Samozřejmě mi nešlo o nějakou slávu, ale jen o pár slov uznání, kterých jsem se od svých spolužáků nedočkal. Většina z nich se při našich setkáních chlubila svými úspěchy. Já jsem raději mlčel, když jsem cítil, že by je to nezajímalo. Proč asi?

K: Inu, reakce jsou různé a jistě zahrnují vnitřní pocity nezdarů ...

P: Chci se ještě vrátit do roku 1961 ke své diplomové práci po dokončení dálkového studia. V té době jsem byl veden na anorganické technologii VŠCHT. Dělal jsem zkoušku z nerostných surovin u docenta Jaroslava Bauera. Zkoušku jsem udělal. Pochlubil jsem se mu několika separáty svých článků o uhličitanech uranylu a dostal jsem závěrečnou otázku, zda bych nechtěl na mineralogii dělat diplomovou práci. On se totiž vedoucí katedry mineralogie zabýval podobným výzkumem a tak o moji činnost na katedře byl evidentně zájem. Samozřejmě jsem souhlasil. Jenomže jsem byl veden na anorganické technologii a musel bych být převeden na mineralogii. Sešla se k tomu komise a vedoucí anorganické technologie ten návrh odmítl se slovy, že nebude prosazovat nějaké osobní koníčky.

K: Opět nepochopení nebo dokonce „zlá vůle“?

P: Spíše neochota. Pak kdosi prohlásil, že by měl rozhodnout děkan. Shodou okolností jím byl vedoucí katedry jaderných materiálů a ten, jakmile slyšel slovo uran, mé převedení okamžitě schválil. A tak jsem diplomovou práci skutečně vypracoval na mineralogii. V té době se prohloubil můj přátelský vztah s Jaroslavem Bauerem, který se stal za katedru mineralogie mým patronem a doprovázel mě jako oficiální člen komisí u diplomové práce (Ing.) po kandidátskou práci (CSc.) až po velký doktorát (DrSc.). Moje diplomová práce byla velmi pozitivně hodnocena a vyšla tiskem. Často byla citována v zahraniční odborné literatuře.

K: Vědecká práce je více než „trocha řehole“, že ano?

P: Je to tak. Vrátil jsem se ještě ke kandidátské práci. V Reagencii jsem se seznámil s výborným analytickým chemikem, kterého při prověrkách v roce 1958 vyhodili z jednoho výzkumného ústavu. Ten, když zjistil, že mám několik publikací, mi doporučil, abych po získání doporučení vedení a složek požádal o povolení ke složení kandidátských zkoušek a předložení disertace na katedře mineralogie. Stačilo složit předepsané zkoušky a nebylo zapotřebí absolvovat aspiranturu. Bylo to ovšem v době jistého politického uvolnění.

K: Poslechl jsi ho?

P: Poslechl jsem ho. Jediný problém jsem měl právě se zkouškou z marxismu, jak jsem se již zmínil. Svěřil jsem se s tím Jaroslavovi. Najednou jsem dostal dopis, ve kterém mi Jaroslav sdělil, že v ten a ten den skládám zkoušku z marxismu. Dost mě to vyděsilo, protože jsem absolutně nebyl připraven. Nicméně na zkoušku jsem jel, Jaroslav byl přísedící. Zkouška proběhla vysloveně formálně. Zkoušející nás informoval, že se tak děje se souhlasem rektora a že tímto způsobem prostě všichni zainteresovaní skládají zkoušku z marxismu.

K: A pak se již problémy neopakovaly?

P: Pokud jde o velký doktorát, o který jsem se samozřejmě mohl pokusit až po pádu totality, konzultoval jsem to s předsedou příslušné komise na VŠCHT, který mě požádal, abych mu předložil nejméně svých třicet českých a třicet v zahraničí publikovaných kvalitních vědeckých článků, jinak do toho po jistých nedobrych zkušenostech, které zažil v podobných souvislostech na VŠCHT, se mnou nepůjde. A teprve, když jsem jeho podmínku splnil (dokonce překročil), odsouhlasil mi, abych předložil doktorskou disertaci.

K: Takové zážitky člověka přivedou přímo k „filosofování“, není-liž pravda?

P: Znovu pročítám knihu svého přítele Jiřího Krupičky *Stará pevnost*, vydanou v roce 2001; na str. 45-46 jsem objevil zajímavý text, který mě velmi zaujal a který pravdivě vyjadřuje podstatu lidského života: *Útulek pro vyslýchané v Bartolomějské ulici mi poskytl přístřeší na pět měsíců. Nemluvil jsem, a to oni nemají rádi. Bohužel, velmi těžké bohužel, zatahli tam i mou ženu. Právě na Vánoce, aby změkla. Obě děvčata, desetiletou Helenu a šestiletou Irenu, vzali k sobě na čtvrt roku dobří lidé. Byli, jsou a budou, a s nimi stojí a padá svět.* Zamýšlel jsem se nad svým dlouhým a krušným životem. Zmínil jsem se o potížích, kterými jsem byl nucen projít, připomenul jsem několik z těch nejmenovaných, kteří mi záměrně ublížili. Bylo jich víc, bohužel.

K: Ovšem významní byli ti, kdo pomohli, že ano?

P: Samozřejmě jsem zmínil několik lidí, kteří mi byli ochotni v mých nepříznivých a komplikovaných situacích nezištně pomoci. Dnes dumám nad tím, že jsem našel dostatek sil k tomu, abych ony životní potíže a překážky, kterých nebylo málo, překonal. Myslím, že svou roli v tom sehrála moje víra a také skautská výchova. Snad právě i proto jsem ze všeho prošel úspěšně a dopadl jsem lépe než mnozí jiní. Nepochybně v tom svoji pozitivní roli sehrála moje rodina, které vděčím za mnohé. Jak jsem již dříve uvedl, díky pochopení a vzájemné spolupráci s našimi a řadou zahraničních badatelů jsem publikoval jako autor a zejména spoluautor několik set vědeckých článků a podílel jsem se na popisu více jak třiceti pěti nových minerálních druhů.

K: Vědecká komunita je soudržná, že ano?

P: Zde musím rovněž zmínit, že jsem byl, jak jsem již rovněž uvedl, také s našimi a zahraničními skautskými experty v kontaktu, včetně nedávno zesnulého vnuka B-P Michaela, a zveřejnil jsem desítky textů, projevů a přednášek, věnovaným skautskému hnutí. Vědecké a skautské texty se setkávají se značným zájmem a jsou příznivě

hodnoceny. Velmi si v těchto souvislostech vážím osobních a písemných kontaktů s příslušnými našimi i zahraničními experty, které mě významně i psychicky posilovaly a podporovaly. Bez nich bych nebyl schopen něco podobného vytvořit. Musím ovšem přiznat, že i v těchto oblastech jsem se setkal se závistí a záští některých zejména našich badatelů. Mnohé mi v mé činnosti usnadnilo využívání internetu a e-mailových kontaktů ke komunikaci a spolupráci s badateli prakticky celého světa a návštěvy některých z nich u mě v Národním muzeu. Příznivě se projevila i spolupráce s několika našimi mladšími badateli, se kterými jsem dosud v kontaktu, ačkoliv již nejsem badatelsky aktivní.

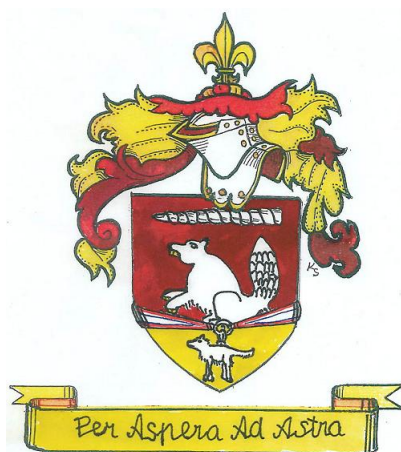
K: Žil jsi a dosud žiješ velice aktivně. Jak setkání s dobrými i zlými hodnotíš?

P: Z mých slov je patrné, že jsem se za svého života setkal s lidmi dobrými i zlými. Ti zlí mi bez milosti ubližovali a škodili, pokud se jim to hodilo do programu, ti dobří mi nezištně pomáhali, vycítili-li, že jejich pomoc potřebuji nebo že se mi děje nějaká křivda. Je to všechno tvrdá a někdy i bolestná zkušenost. Nicméně jsem dokázal všechny či spíše většinu potíží, překážek a zlomyslných činů překonat, jakkoliv to někdy nebylo snadné. Nějak se v této úvaze nemohu zbavit pocitu, že jsem prostě některým lidem vadil a překážel, a ti mi ubližovali, zatím co mnozí další si mě vážili, respektovali mě a byli ochotni mi nezištně pomoci, jakmile jsem nějakou pomoc potřeboval. Takový jsem prožil svůj dlouhý život s přesvědčením, že *dobry člověk ještě žije*... Nicméně po pádu totality se mi můj roudnický známý Mirek, který pracoval v Glazuře, přiznal, že za totality na mě donášel na StB. Ale neomluvil se. A dokonce jsem po pádu totality zjistil, že můj badatelský spolupracovník byl spolupracovníkem StB. Není k tomu co dodat.

K: Děkuji, milý bratře Péguy, za velice pozoruhodný a vlastně velmi poučný rozhovor. Myslím, že bychom mohli ještě něco doplnit jako přílohy, když rozhovor vyjde „po internetu“.

P: Rád jsem Ti odpovídal, milý bratře Kamzíku, a také souhlasím s přílohami. A děkuji Ti za podnět jak k tomuto tak k předcházejícím dvěma rozhovorům.

Přílohy:

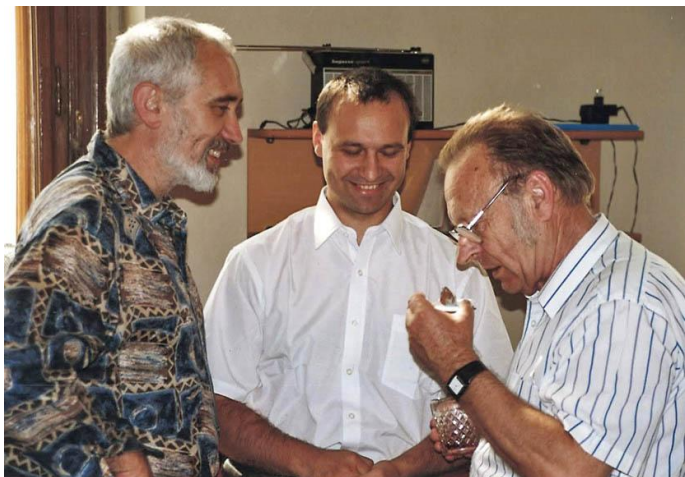
Erb Jiřího Čejky,

odvozený z erbu Roudnických z Mydlovaru.

Roudničtí z Mydlovaru, ze kterých podle rodokmenu

pocházela Jiřího maminka, měli kdysi tvrz u Kochánku na

Mladoboleslavsku a šlechtický titul dostali v roce 1561.

František Veselovský a Petr Ondruš na ředitelství Přírodovědeckého muzea při předávání vzorku *čejkaitu* – minerálu pojmenovaného příslušnou mezinárodní komisí podle Jiřího Čejky jako ocenění jeho vědeckého přínosu k mineralogii uranu.

Jiří Čejka ve své laboratoři v Národním Muzeu

Ing. Jiří Čejka, DrSc.